

Arrest

nr. 307 378 van 28 mei 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. SCHYVENS**
 Sint-Jozefstraat 43
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 september 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat H. SCHYVENS en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Somalische nationaliteit, diende op 7 februari 2023 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in zijn hoedanigheid van vader van een minderjarige Belgische burger.

Op 4 augustus 2023 wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Het betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7.02.2023 werd ingediend door:

Naam: C.

Voorna(a)m(en): Y.

Nationaliteit: Somalië

Geboortedatum: (...)1986

Geboorteplaats: jilib

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf in functie van het Belgisch minderjarig kind C., K. K. ((...)).

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat:

§ 2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Uit de gegeven van het rijksregister en het dossier blijkt dat betrokkene nooit samenwonend is geweest met zijn kind. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen.

Voor zover betrokkene, in figuurlijke zin wil aan tonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en/of affectieve band met het kind aan te tonen, zijn volgende documenten bij de aanvraag terug te vinden:

-Belgische geboorteakte waaruit de erkenning van 1 van de kinderen door de vader blijkt

- een brief van de raadsman H. S. (...) dd. 3.02.2023 gericht aan mijnheer betreffende het aangekondigde sociaal onderzoek en de opvolging van de zaak op 1.06.2023, alsook de voorlopige bezoekenregeling op zondag van 14u tot 18u.

- vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout dd. 2.02.2023 waarin sprake van de voorlopige bezoekenregeling

- foto's en fotocollages van vader met kind/kinderen, overwegend van als ze nog klein waren. Behoudens een aantal foto's (wel 20 dezelfde) met vermoedelijk vader en een grote jongen (vermoedelijk de referentiepersoon)

Uit het geheel van de voorgelegde documenten, overwegend gebaseerd op de verklaringen van betrokkene, blijkt dat mijnheer sinds jaren een verblijfsvergunning had voor Zweden, terwijl de moeder van de kinderen voor een verblijf in België heeft gekozen. Mevrouw verblijft, behoudens korte periodes van afwezigheid, in België sinds 2004. Beide kinderen zijn mijnheer zijn kinderen, echter hij heeft tot op heden, voor zover de informatie beschikbaar is in het dossier, enkel de referentiepersoon erkend als zijn kind. Het kind dat op 12.03.2014 is geboren werd nooit door de vader erkend, het vaderschap werd echter ter zitting op 5 januari 2022 niet betwist.

Mijnheer maakte pas op 6 december 2022 een zaak aanhangig om een bezoekenregeling af te spreken. Nog volgens het vonnis en de verklaringen van mijnheer zou er een geschil zijn tussen de partners omtrent verblijfsvergunningen. Doordat de moeder van de kinderen voor België heeft gekozen, is mijnheer naar hier gekomen en was hij afhankelijk van haar omdat zijn verblijfsvergunning van Zweden niet in België werd erkend.

Dat houdt uiteraard geen steek. Indien mijnheer daadwerkelijk een verblijfsvergunning heeft van Zweden kan hij daar perfect 3 maanden op zes mee in België verblijven. Voor zover hij langer dan 3 maanden in België wou verblijven bij zijn gezin, stond het hem vrij een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Ook in de periode dat mevrouw nog geen Belg was en mits er een wettelijke band tussen man en vrouw is, had mijnheer vanuit Zweden een visum gezinshereniging met mevrouw kunnen aanvragen. Waardoor hij bij aankomst in België nooit in illegaal verblijf hoefde te zijn en onmiddellijk toegang zou gekregen hebben tot de gehele arbeidsmarkt. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij dat ooit heeft gedaan. Volgens de gegevens van het administratief dossier is hij in 2015 een enkele keer in kort verblijf in België geweest. Over enig ander bezoek in kort verblijf is niets terug te vinden in het dossier. Ongeacht de verklaringen van mijnheer en mevrouw daarover bij de rechtbank, lijkt het er dus eerder op dat mijnheer en mevrouw de keuze hebben gemaakt om, ondanks het bestaan van de kinderen, elk apart hun leven op te bouwen. Mevrouw in België en mijnheer in Zweden. Op zich behoort dit uiteraard tot de private levenssfeer van deze mensen.

Indien zij verkiezen op deze manier hun gezinsleven in te richten, staat het hen vrij dit te doen. Indien mijnheer nu, na al die jaren, alsnog zijn kind wenst te komen vergezellen en daartoe een bezoekenregeling heeft aangevraagd, staat het hem ook vrij dit te doen. Echter, om aan te tonen dat hij wel degelijk een band heeft met zijn Belgisch kind, een band die voldoende standvastig is om te kunnen stellen dat er sprake is van een gezinscel, mag wel verwacht worden dat mijnheer wat meer kan voorleggen dan een voorlopig vonnis zonder bewijs dat het daadwerkelijk wordt uitgevoerd en een reeks van foto's zonder data of context. Om te kunnen vaststellen of er een band is die voldoende standvastig is, mag verwacht worden dat mijnheer kan aantonen dat hij vanuit Zweden wel degelijk zijn vaderschap opnam tegenover het kind. Van een reeks ongedateerde foto's kan dit niet op afdoende wijze worden afgeleid. Van een mogelijk financieel engagement van de vader tegenover de kinderen in de afgelopen jaren of zelfs maar recentelijk in het licht van zijn verhuis naar België, werd helemaal niets voorgelegd.

Op basis van wat voorligt kan niet worden vastgesteld dat de vader een hechte band onderhoudt met het kind dat hij heeft erkend, noch met het andere kind.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd waaruit kan blijken hoe de gezinscel dan wel gevormd wordt en over hoe de contacten tussen aanvrager en kind (en met welke regelmaat) plaats vinden. Er moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsband te creëren. Er moet sprake zijn van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden om te kunnen spreken van een familie- of gezinsleven (Arrest 276.347 van 23 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Dit is in casu niet het geval.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van haar gezinsleven, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het fair-play beginsel.

De verzoekende partij vat haar enig middel als volgt samen in de synthesememorie:

"V. Middelen tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

ENIG MIDDEL : miskennen van het begrip "gezinsleven", en bijgevolg van het recht dat verzoeker, - naar geldend nationaal Belgisch recht, c.q. naar internationaal recht -, kan doen gelden op "gezinshereniging" met zijn beide, nog minderjarige kinderen, die inmiddels de Belgische nationaliteit hebben verkregen, en die hij inmiddels ook allebei als zijn kinderen heeft kunnen erkennen, en heeft erkend - dat alles gekoppeld aan schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel - de verplichting van elke bestuur om haar beslissing vooraf te doen gaan van, en naderhand te steunen op een zorgvuldige feitengaring -, de materiële motiveringsplicht - het ontbreken van de rechtens vereiste feitelijke grondslag - en het "fair play" - beginsel.

A.

De motivering van de bestreden beslissing berust op een flagrant onjuiste voorstelling van de toedracht der feiten :

- toen verzoeker mevrouw D. leerde kennen, en zij een relatie met elkaar aangingen, was mevrouw D. nog niet erkend als vluchteling, en had zij nog geen verblijfsrecht in Europa - weze het in België, weze het in een ander Europees land -*
- datzelfde gold nog steeds, toen eerst K. K. geboren werd, op (...)2012, en nadien S., op (...)2014, allebei kinderen van verzoeker, aan wier zorgen en opvoeding verzoeker gedurende hun eerste levensjaren essentieel heeft bijgedragen*
- pas op 05.02.2015 werd mevrouw D. erkend als vluchteling van Somalische herkomst*

- er bestond wel degelijk, bij verzoeker en mevrouw D., een voornemen om met elkaar in het huwelijk te treden, en om aldus hun reële, oprechte relatie juridisch te bezegelen; dat dit voornemen geen uitvoering heeft gekregen, is te wijten aan administratieve besommeringen die de uitvoering ervan in de weg hebben gestaan toen verzoeker en mevrouw D. nog samen waren; van zodra het tot een breuk tussen verzoeker en mevrouw D. is gekomen, verloor het voornemen zijn voorwerp
- verzoeker heeft de verblijfstitel die Zweden hem had verleend, wel degelijk verloren als gevolg van de zorgen die hij aan zijn gezin, en in het bijzonder aan zijn beide kinderen heeft verleend; vanzelfsprekend kon verzoeker niet tegelijk in België zijn, bij zijn vrouw - levens partner - en zijn kinderen, én in Zweden, reden waarom Zweden hem uiteindelijk, bij gebreke van bewijs van verdere, voldoende permanente aanwezigheid in Zweden, de hem eerder verleende verblijfstitel heeft ontnomen
- het klopt dus wel degelijk dat de verblijfstitel waarover verzoeker beschikte, - de verblijfstitel die Zweden hem had verleend -, in het gedrang is gekomen, en uiteindelijk verloren is gegaan ... omwille van het gezinsleven dat verzoeker in België had uitgebouwd, zoals het ook wel degelijk klopt dat de verblijfstitel die mevrouw D. en de kinderen in België hebben verkregen, in beslissende mate aan verzoeker te danken zijn.

B.

Misplaatst - en grievend, minstens voor verzoeker, zoniet ook voor de andere leden van het gezin, zijn toenmalige levenspartner, mevrouw D., in het bijzonder -, is de verwijzing, in de motivering van de bestreden beslissing, naar wat dan - bij wijze van "framing", en alleszins onwelwillend en tendentius - wordt genoemd de "keuze" die verzoeker en mevrouw D. zagezegd zouden hebben gemaakt om hun gezinsleven zo in te richten dat mevrouw D., met de kinderen, in België zou leven, en verzoeker - zagezegd - elders, in Zweden.

Overigens is een relatiebreuk lang niet altijd het resultaat van een vrije "keuze", - verderzetting van de relatie kan om allerhande redenen niet langer mogelijk zijn, zij het om redenen waaraan de scheidende partners, of een van hen, "schuld" hebben, zij het om redenen die niet in hun macht of toedoen liggen -, en alleszins nog veel minder van een vrije "keuze" in hoofde van beide partners !

Het gebruik van het woord "keuze", in dit verband, is ronduit kwetsend, en het verraadt een mate van onverschilligheid, minstens een gebrek aan élémentaire empathie - de idee dat alles wat mensen overkomt, te wijten is aan "keuzes" die zij zagezegd hebben gemaakt, wordt immers maar al te makkelijk aangegrepen als een uitvlucht om zich niet over hun lot te hoeven bekommeren, vanuit de drogredenering dat dat lot, zagezegd, niet meer is dan de uitkomst van hun eigen "keuze"... -.

Het volstaat om zich de realiteit voor te stellen van een jong gezin met twee kinderen, met een moeder die aanvankelijk geen enkel verblijfsrecht had in Europa, en een vader die wel een verblijfsrecht had in Europa, maar in een ander land dan het land, België, waar het gezin woont en leeft. Duidelijk wordt dan meteen dat verzoeker bezwaarlijk over de nodige middelen kan hebben beschikt om zijn gezin om de zoveel tijd in de steek te laten, naar Zweden te reizen, om daar - minstens weer drie maanden lang, zonder onderbreking - te verblijven, alvorens naar zijn gezin terug te keren.

Door dat wél te doen - mocht hij al het geld hebben gehad om dan alleen nog maar de kosten van zulke frekwente verplaatsingen te betalen -, zou verzoeker de bestaansbasis zelf van zijn gezin in gevaar hebben gebracht, en tegelijk zou hij de belangen van zijn kinderen, en zijn band met hen op die manier hebben verwaarloosd.

C.

Waar betwijfeld wordt of verzoeker - in de bewoordingen van de bestreden beslissing - zijn vaderschap over zijn kinderen, in het bijzonder zijn zoon K. K. heeft vervuld - zagezegd "vanuit Zweden" -, wordt eraan voorbijgegaan dat verzoeker zijn rol als vader wel degelijk heeft opgenomen - hij was, toen en zolang het gezin nog samen was, de factor van stabiliteit, en zelfs de voornaamste zorgouder -, maar ook, en misschien vooral, dat hij dat heeft gedaan - niet "vanuit Zweden", zagezegd, maar wel degelijk - in België !

Er is overigens ook helemaal geen sprake geweest van een zagezegde "recente verhuis" naar België ...

D.

De band die verzoeker met zijn beide, nog minderjarige kinderen heeft, verdient wel degelijk de bescherming die aan een oprecht "gezinsleven" toekomt.

Dat wordt, - goed beschouwd -, ook met zoveel woorden bevestigd in het vonnis van de TF4D kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Turnhout d.d. 29.06.2023 - stuk (D), 4 verzoeker - :

“De familierechtbank is (...) van oordeel dat de kinderen de kans moeten krijgen om een goede en waardevolle band op te bouwen met hun vader.”.

Verzoeker oefent het recht op persoonlijk contact dat de rechtbank hem heeft toegekend - bij voorlopig vonnis d.d. 02.02.2023, en nadien bevestigd bij vonnis d.d. 29.06.2023 -, wel degelijk uit, zulks bovendien met grote regelmaat en telkens stipt : nog niet één keer heeft verzoeker het verzuimd om de kinderen - om de veertien dagen - op zondag bij hun moeder op te halen.

Een ruimer contact met de kinderen, - onder de vorm van een secundair verblijf tijdens weekends en vakantieperiodes, of in een later stadium binnen een “co – ouderschap” met bilocatieregeling -, zal de rechtbank verzoeker pas toekennen ... als hij eerst stabiliteit in zijn eigen leven weet te brengen, onder meer door zijn verblijf te regulariseren - dat blijkt uit de motivering van haar vonnis d.d. 29.06.2023, hoger aangehaald -.

Welnu, verzoeker kan onmogelijk stabiliteit brengen in zijn eigen leven, als hem een verblijf in België wordt ontzegd, en als het hem - bij gebreke van een geldige verblijfstitel - onmogelijk wordt gemaakt te werken, en om met hetgeen hij verdient eerst en vooral voldoende duurzaam in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Pas dan trouwens - als hij kan werken, en een stabiel inkomen kan verwerven - zal verzoeker een woning kunnen huren die voldoende ruim is, en naar behoren ingericht zodat de kinderen er in veilige, aangename, kortom verantwoorde omstandigheden kunnen leven, en kunnen overnachten.

Welnu, het is precies de bestreden beslissing die het verzoeker verhindert om het werk dat hij reeds had gevonden, voort te zetten, in de hoop en de verwachting over afzienbare tijd - zij het vanwege het bedrijf waar hij als interimkracht werkzaam was, toen de bestreden beslissing tussenkwam, zij het vanwege een ander bedrijf - een dienstbetrekking voor onbepaalde duur aangeboden zullen kunnen krijgen.

Het komt er dus op neer dat de bestreden beslissing het verzoeker verwijt dat hij zijn rol als vader zagezegd onvoldoende ter harte neemt, terwijl net de bestreden beslissing het verzoeker verhindert om meer te doen dat hij hier en nu - omwille van deze beslissing - kan doen.

Of nog : de Belgische Staat verschaft zichzelf “recht”, door verzoeker te fnuiken in de uitvoering van zijn wil om zijn rol als vader van zijn beide kinderen wel degelijk ten volle te vervullen, om nadien - van een schending van het “fair play” - beginsel gesproken ! - aan te voeren dat het gezinsleven waarvan verzoeker op goede gronden bescherming nastreeft, zagezegd - en precies omwille van de belemmeringen die de Belgische Staat, met de bestreden beslissing, opwerpt -, een te precair karakter heeft om voor bescherming in aanmerking te kunnen komen.

E.

In zijn “nota met opmerkingen” tracht de Belgische Staat er zich achter te verschuilen dat verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van de - beweerde - mogelijkheid waarover hij, althans in de voorstelling van de zaken die de Belgische Staat betracht, zou hebben beschikt om zijn verblijfsrecht in België - en aldus zijn gezinsleven, en zijn rol als vader van twee nog minderjarige kinderen - veilig te stellen.

Zoals hoger reeds aangetoond, heeft verzoeker in werkelijkheid nooit over zulke mogelijkheid beschikt, in een eerste tijd omdat mevrouw D., - zijn toenmalige levenspartner, en de moeder van zijn kinderen -, pas op 05.02.2015 een verblijfstitel heeft verkregen - als vluchteling van Somalische afkomst -, en nadien, in een tweede tijd omdat er onenigheid tussen verzoeker en mevrouw D. was gerezen, zodat verzoeker al helemaal niet op de - voor hem nochtans noodzakelijke - medewerking van mevrouw D. kon rekenen.

Op die manier verloor verzoeker ook zijn verblijfstitel in Zweden, hetgeen verhindert dat deze verblijfstitel hem in zijn zoektocht naar een verblijfstitel in België zou kunnen helpen.

Wat er evenwel verder nog van zij, de redenering die de Belgische Staat volgt, kan ook om principiële redenen onmogelijk worden gevolgd.

De eigenlijke vraag is immers of verzoekers aanwezigheid in België nodig is om hem, en meer nog, en in de eerste plaats zijn beide minderjarige kinderen bescherming van gezinsleven te verlenen.

Of die vraag bevestigend moet worden beantwoord, kan er niet afhankelijk van zijn of verzoeker jaren geleden, - aangenomen dat hij zulks zou hebben gekund, hetgeen niet is aangetoond, en hetgeen verzoeker betwist -, al dan niet gebruik heeft gemaakt van de middelen die hem - naar bewering, en bij veronderstelling - ter beschikking zouden hebben gestaan om de bescherming die hem - en zijn beide kinderen - thans toekomt, ook reeds in een eerdere fase te bekomen.

De Belgische Staat redeneert alsof iemand het recht op bescherming van zijn gezinsleven zou kunnen verliezen of "verbeuren", door kansen om die bescherming te bekomen, onbenut te laten.

Zelfs als zou blijken dat verzoeker de reële, concrete mogelijkheid zou hebben gehad om in een eerdere fase een verblijfstitel voor België te bekomen, dan zou dat geen afbreuk kunnen doen van zijn recht om de mogelijkheden te benutten waarover hij op vandaag, - gelet op de omstandigheden waarin hijzelf en de kinderen zich thans bevinden -, behoort te beschikken om zijn gezinsleven en dat van beide minderjarige kinderen te vrijwaren.

F.

Anders dan in de bestreden beslissing wordt voorgehouden, dragen de digitale foto's die verzoeker als bewijsstuk bij zijn aanvraag heeft gevoegd, wel degelijk een datum, zodat deze foto's wel degelijk bijdragen tot het bewijs van de realiteit van het gezinsleven waarvan verzoeker bescherming nastreeft.

Immers, verzoeker heeft zijn rol als vader steeds naar behoren en met overtuiging vervuld, tot wanneer mevrouw D., - vrij snel en gaandeweg nadat zij, door toedoen van verzoeker, voor zich een verblijfstitel had bekomen ! -, hem dat onmogelijk heeft gemaakt..."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"(...)

1.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.¹

De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.²

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing. De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen in de verblijfsaanvraag van verzoeker heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet waarom zij van oordeel is dat deze elementen geenszins voldoen aan de wettelijke vereisten van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.³

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit afleidt onredelijk zijn.⁴ In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

2.

Verwerende partij noteert dat de rechtsgronden van de bestreden beslissing door verzoekende partij ongemoeid worden gelaten in het verzoekschrift en deze dus niet worden betwist.

3.

Verzoeker voert dan wel een miskennis aan van het begrip "gezinsleven" naar nationaal en internationaal recht, doch onthoudt zich van het opwerpen van enige bepaling die zij dan wel geschonden acht in deze zin. In deze omstandigheden kan verwerende partij zich niet nuttig verdedigen tegen dit middelonderdeel.

4.

In hoofddeel verwijt verzoeker dat hij wel degelijk in België de gedurende vijf jaar de zorg zou hebben opgenomen voor de gemeenschappelijke kinderen en hij niet in Zweden vertoefde zoals de bestreden beslissing zou doen uitschijnen.

Waar verzoeker de motivering bekritiseert vanuit familiaal en logistiek professioneel oogpunt dat het hij met zijn Zweedse verblijfstitel 3 maanden op zes in België kon verblijven laat hij volkomen ongemoeid dat niets verzoeker in de weg stond een aanvraag gezinshereniging in België te dienen:

“Nog volgens het vonnis en de verklaringen van mijnheer zou er een geschil zijn tussen de partners omtrent verblijfsvergunningen. Doordat de moeder van de kinderen voor België heeft gekozen, is mijnheer naar hier gekomen en was hij afhankelijk van haar omdat zijn verblijfsvergunning van Zweden niet in België werd erkend. Dat houdt uiteraard geen steek. Indien mijnheer daadwerkelijk een verblijfsvergunning heeft van Zweden kan hij daar perfect 3 maanden op zes mee in België verblijven. Voor zover hij langer dan 3 maanden in België zou verblijven bij zijn gezin, stond het hem vrij een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Ook in de periode dat mevrouw nog geen Belg was en mits er een wettelijke band tussen man en vrouw is, had mijnheer vanuit Zweden een visum gezinshereniging met mevrouw kunnen aanvragen. Waardoor hij bij aankomst in België nooit in illegaal verblijf hoefde te zijn en onmiddellijk toegang zou gekregen hebben tot de gehele arbeidsmarkt. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij dat ooit heeft gedaan. Volgens de gegevens van het administratief dossier is hij in 2015 een enkele keer in kort verblijf in België geweest. Over enig ander bezoek in kort verblijf is niets terug te vinden in het dossier.” (eigen nadruk)

Het relaas van verzoeker kan niet worden gevolgd.

5.

Wat de kritiek van verzoeker op de motivering van de beslissing betreft verwijst verweerder naar de situatie van verzoekende partij en de opgenomen zorg voor de kinderen uit het vonnis van de Familierechtbank van 29.06.2023:

“De justitieassistentie benadrukt wel dat er veel zaken omtrent vader onduidelijk blijven, zoals de plaatsen waar hij verbleef gedurende de jaren dat hij afwezig was, hoe hij zijn kosten financierde (ook op heden blijft dit een vraagteken). Vader zou volgens de justitieassistentie weinig inzicht hebben in de problemen die zich momenteel stellen. Zo problematiseert hij een gebrek aan een vast inkomen niet, aangezien zijn vrienden hem financieel ondersteunen. Vader kan echter niet inzien dat wanneer deze vrienden wegvallen, er geen financiële buffer is. Ook wat het vervoer en onderdak betreft, rekent hij op derden. Er is geen afstemming op de kinderen wanneer hun tijd met vader steeds bij vrienden plaatsvindt. Hierdoor is er geen één-op-één tijd met vader.

Moeder heeft gedurende jaren de zorg voor K. K. en S. alleen opgenomen. De kinderen genieten momenteel een stabiele en gestructureerd leven in het maternaal milieu. Ze gaan er naar school, doen er hobby's, hebben er vriendjes, etc. Het maternaal milieu te Turnhout vormt voor de kinderen een veilige en vertrouwde omgeving. De justitieassistentie wijst erop dat moeder inziet dat de kinderen ook nood hebben aan hun vader. Ze wil deze contacten niet verstoren. Moeder stelt als voorwaarde tot het uitbreiden van contacten in de toekomst dat vader dient te beschikken over een vaste woonplaats en vast werk. De justitieassistentie geeft aan zich hierin te kunnen vinden. Moeder dient er echter over te waken dat er over vader niet slecht gesproken wordt in het bijzijn van de kinderen. De justitieassistentie geeft aan dat hij een eerlijke kans dient te krijgen om een waardevolle en goede relatie met de kinderen op te bouwen.”

In weerwil van verzoekers verklaringen blijkt dus wel degelijk dat het de moeder van de kinderen is die gedurende jaren van afwezigheid van verzoekende partij alleen de zorg heeft waargenomen. De verzoekende partij brengt de bestreden beslissing niet aan het wankelen, er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij zich op onjuiste feiten zou hebben gebaseerd.

Het wege benadrukt dat hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen een private aangelegenheid is, doch voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontfangen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd waaruit kan blijken hoe de gezinscel dan wel gevormd wordt en over hoe de contacten tussen aanvrager en kind (en met welke regelmaat) plaats vinden. Er moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsband te creëren. Er moet sprake zijn van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden om te kunnen spreken van een familie- of gezinsleven⁵. Verwijzend naar de geciteerde passage uit het vonnis van de Familierechtbank blijkt hoegenaamd niet dat er sprake is van enige standvastigheid. Het recente bezoek van 14h tot 18 om de twee weken brengt hierin geen verandering.

Bovendien gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en komt het actueel beleefde gezinsleven dan ook niet in het gedrang door de huidige bestreden beslissing, die louter vaststelt dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke vereisten zoals vervat in artikel 40ter Vreemdelingenwet.

6.

Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

*Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.*⁶

7.

Het beroep is ongegrond.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In een eerste onderdeel van het middel gaat de verzoekende partij in op de motivering van de bestreden beslissing. Zij stelt dat de motivering berust op een flagrant onjuiste voorstelling van de toedracht van de feiten.

Zo stelt zij dat toen zij haar toenmalige partner, mevrouw D. leerde kennen, deze nog niet erkend was als vluchteling in België en zij ook nog geen verblijfsrecht had in België. De verzoekende partij verklaart dat dit ook zo was toen de kinderen geboren werden. Zij stelt dat zij gedurende de eerste levensjaren essentieel heeft bijgedragen aan de opvoeding van de kinderen. Pas in 2015 werd mevrouw D. erkend als vluchteling. De verzoekende partij stelt dat er een breuk kwam in de relatie.

Wat betreft haar Zweedse verblijfstitel verduidelijkt ze dat ze deze in Zweden verloren heeft omdat ze onvoldoende aanwezig was in Zweden. Ze stelt dat zij in België was om de zorgen te verlenen aan haar gezin.

De Raad dient vast te stellen dat de verklaringen van de verzoekende partij niet gestaafd worden door een begin van bewijs en niet ondersteund worden door de stukken van het administratief dossier.

Uit het vonnis van de familierechtbank van 29 juni 2023 blijkt:

“de justitieassistenten benadrukt dat er veel zaken omtrent vader onduidelijk blijven, zoals de plaatsen waar hij verbleef gedurende de jaren dat hij afwezig was, hoe hij zijn kosten financierde (ook op heden blijft dit een vraagteken). (...)

Moeder heeft gedurende jaren de zorg voor K.K en S. alleen opgenomen.”

Met haar blote beweringen maakt zij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

Waar de verzoekende partij stelt dat het misplaatst is te motiveren dat het de keuze was van de verzoekende partij en haar toenmalige partner om zo hun leven in te richten en waar zij stelt dat een relatiebreuk niet altijd het gevolg is van een vrije keuze, doet zij geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Ook waar zij stelt dat het duidelijk is dat zij niet over de nodige middelen beschikte om haar gezin om de zoveel tijd in de steek te laten en dat mocht zij er toch voor opteren om elke drie maanden terug te reizen naar Zweden, zij de bestaansbasis van haar gezin in het gevaar zou hebben gebracht, brengt de verzoekende partij niet het minste begin van bewijs bij voor haar beweringen.

Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij in België steeds de voornaamste zorgouder was en dat er geen sprake zou zijn van een “recente verhuis” naar België.

De verzoekende partij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Voorts stelt de verzoekende partij dat haar de bescherming van een oprecht gezinsleven met haar minderjarige kinderen toekomt. Hiermee doelt zij op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Zij kan aldus nog steeds het vonnis dat een omgangsrecht voorziet uitoefenen. Hoe dan ook brengt de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs bij dat zij dit vonnis stipt naleeft.

De verzoekende partij stelt nog dat de rechtbank pas een ruimer contact met de kinderen zal willen toekennen als zij eerst stabiliteit in haar leven weet te brengen en dit onder meer door haar verblijf te regulariseren. Daarnaast stipt ze aan dat zij nu in de onmogelijkheid verkeert om te werken, een woning te huren, ...

De kritiek van de verzoekende partij heeft echter geen uitstaans met de motieven van de bestreden beslissing. Het staat haar vrij om een regularisatieaanvraag om humanitaire redenen in te dienen.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat zij haar gezinsleven met haar kinderen, zoals dit op heden bestaat, niet verder meer zal kunnen beleven.

Een schending van de door haar aangehaalde bepalingen kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU